

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

19. ponownie zauważa, że podstawowe znaczenie ma koordynacja pomocy UE w oparciu o wspólne podejście, które skupia państwa członkowskie i podmioty międzynarodowe wokół wspólnej strategii; przyjmuje z zadowoleniem strategiczny konsensus między rządem Afganistanu a wspólnotą międzynarodową w sprawie odnowionego i trwałego partnerstwa na kolejne dziesięciolecie, jak określono w konkluzjach tokijskiej konferencji na temat Afganistanu oraz w tokijskich ramach wzajemnej rozliczalności;

20. podkreśla znaczenie wszechstronnego i całościowego – prowadzonego przez stronę afgańską i na jej odpowiedzialność – podejścia do pojednania w Afganistanie dla wszystkich tych, którzy rezygnują z przemocy, szanują konstytucję, w tym jej postanowienia dotyczące praw człowieka, a zwłaszcza praw kobiet, i są skłonni wspólnie budować pokojowy Afganistan; podkreśla, że proces pokojowy powinien obejmować opozycję polityczną, społeczeństwo obywatelskie ogółem, a kobiety w szczególności, i powinien angażować jak najwięcej podmiotów; apeluje o wzmocnienie roli Wysokiej Rady Pokoju w tym obszarze oraz o to, aby bardziej skupiła się ona na samym procesie pokojowym;

21. przypomina o zobowiązaniach podjętych przez rząd afgański na międzynarodowych konferencjach na temat Afganistanu w Kabulu i Tokio, dotyczących wzmocnienia i udoskonalenia procesu wyborczego w Afganistanie, w tym poprzez długoterminową reformę wyborczą, w celu zagwarantowania, że przyszłe wybory będą spełniać międzynarodowe standardy; przyjmuje z zadowoleniem ogłoszenie terminu wyborów prezydenckich i wyborów do rad prowincji w 2014 r., a także przygotowania Afganistanu do tych wyborów; podkreśla potrzebę mobilizacji wyborców, która może zależeć od stanu bezpieczeństwa, zwłaszcza w północnych i wschodnich prowincjach; przypomina władzom afgańskim o konieczności nadzorowania przez obserwatorów krajowych i międzynarodowych krajowej listy wyborczej oraz organizacji i monitorowania procesu głosowania podczas nadchodzących wyborów; wzywa UE do udzielenia wsparcia, na wniosek władz afgańskich, przy organizacji nadchodzących wyborów;

22. podkreśla potrzebę współpracy regionalnej, mającej na celu promowanie stabilności i bezpieczeństwa w całym regionie; podkreśla potrzebę zwiększonej współpracy z Rosją, Pakistanem, Azją Środkową, Indiami i Iranem w ramach regionalnych, tak aby zająć się wyzwaniami związanymi z kwestiami bezpieczeństwa, transgranicznego handlu ludźmi i towarami oraz walką z nielegalną produkcją narkotyków i handlem nimi;

23. wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do usprawnienia współpracy z Parlamentem w odniesieniu do unijnej pomocy dla Afganistanu, w tym do postępów w negocjacjach; oczekuje dokładnych informacji o warunkach negocjacji i regularnych sprawozdań po przyjęciu umowy;

24. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, rządowi i parlamentom państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Afganistanu, a także Radzie Europy i Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie.

P7_TA(2013)0283

Milenijne cele rozwoju

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju – określenie ram po 2015 r. (2012/2289(INI))

(2016/C 065/19)

Parlament Europejski,

— uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r.,

— uwzględniając rezolucję zatytułowaną „Dotrzymanie obietnicy: zjednoczeni z myślą o osiągnięciu milenijnych celów rozwoju”, przyjętą przez Zgromadzenie Ogólne na posiedzeniu plenarnym wysokiego szczebla Zgromadzenia Ogólnego ONZ w sprawie milenijnych celów rozwoju, podczas 65. sesji Zgromadzenia Ogólnego ONZ w 2010 r.,

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

- uwzględniając IV światową konferencję w sprawie kobiet, która odbyła się w Pekinie we wrześniu 1995 r., deklarację i platformę działania przyjętą w Pekinie, a także późniejsze dokumenty końcowe przyjęte na sesjach specjalnych ONZ „Pekin + 5”, „Pekin + 10” i „Pekin + 15”, dotyczące dalszych działań i inicjatyw mających na celu wdrożenie pekińskiej deklaracji i platformy działania, odpowiednio z dnia 9 czerwca 2000 r., 11 marca 2005 r. i 2 marca 2010 r., w których państwa członkowskie zobowiązały się podjąć działania na rzecz wspierania równouprawnienia kobiet i mężczyzn w 12 dziedzinach,
- uwzględniając stambulski program działania na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych na lata 2011–2020,
- uwzględniając realizację programu działań Międzynarodowej Konferencji na temat Ludności i Rozwoju ustanowionego w Kairze w 1994 r., i uznając, że zdrowie reprodukcyjne i seksualne oraz prawa reprodukcyjne stanowią podstawę osiągnięcia zrównoważonego rozwoju,
- uwzględniając raport Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju zatytułowany „Bilans półmetka – realizacja milenijnych celów rozwoju”, który opublikowano w styczniu 2010 r.,
- uwzględniając raport Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju zatytułowany „Rozwój społeczny 2010. Prawdziwe bogactwo narodów: ścieżki rozwoju społecznego”,
- uwzględniając raport Organizacji Narodów Zjednoczonych zatytułowany „Równouprawnienie płci: tabela postępów. Rok 2012”, w którym ocenia się poprawę w zakresie kwestii dotyczących równouprawnienia w ramach ośmiu milenijnych celów rozwoju,
- uwzględniając raport Programu Narodów Zjednoczonych ds. Rozwoju (UNDP) w sprawie rozwoju społecznego w 2011 r.,
- uwzględniając deklarację końcową przyjętą na Konferencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zrównoważonego Rozwoju (Rio+20), która odbyła się w Rio de Janeiro, w Brazylii, w dniach 20–22 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając Konwencję w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet (CEDAW) przyjętą w 1979 r. przez Zgromadzenie Ogólne ONZ, określającą co stanowi dyskryminację kobiet i ustanawiającą plan działań krajowych mających na celu ukrócenie tej dyskryminacji,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka i ramy prawne w dziedzinie praw człowieka,
- uwzględniając pracę zespołu ONZ ds. zadań systemowych w zakresie agendy rozwoju ONZ po 2015 r., realizowaną wspólnie przez Departament Spraw Gospodarczych i Społecznych ONZ (DESA) oraz UNDP, przy wsparciu wszystkich agencji ONZ i w porozumieniu z właściwymi zainteresowanymi stronami,
- uwzględniając sprawozdanie ONZ dla sekretarza generalnego ONZ z czerwca 2012 r. zatytułowane „Dążenie ku przyszłości, jakiej pragniemy dla wszystkich”,
- uwzględniając pracę panelu wysokiego szczebla ds. agendy rozwoju na okres po 2015 r. powołanego przez Sekretarza Generalnego ONZ oraz wyniki konferencji Rio+20,
- uwzględniając konsensus z Monterrey przyjęty na międzynarodowej konferencji w sprawie finansowania rozwoju, która odbyła się w dniach 18 – 22 marca 2002 r. w Monterrey w Meksyku,
- uwzględniając deklarację i plan działania przyjęte w grudniu 2011 r. na spotkaniu wysokiego szczebla w Pusanie poświęconym skuteczności pomocy rozwojowej,
- uwzględniając deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy oraz program działania z Akry,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie polityki rozwoju⁽¹⁾ oraz Unijny kodeks postępowania w sprawie komplementarności i podziału pracy w ramach polityki na rzecz rozwoju⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽²⁾ Konkluzje Rady 9558/07 z dnia 15.5.2007 r.

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

- uwzględniając art. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), który potwierdza, że Unia zapewnia spójność poszczególnych polityk i działań, uwzględniając wszystkie swoje cele,
- uwzględniając art. 208 TFUE, który stanowi, że: „Przy realizacji polityk, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się, Unia bierze pod uwagę cele współpracy na rzecz rozwoju”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 kwietnia 2005 r. zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju” (COM(2005)0134) oraz konkluzje Rady zatytułowane „Spójność polityki na rzecz rozwoju”, 3166. posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 14 maja 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 marca 2010 r. zatytułowany „Unijne zasady ramowe dotyczące wsparcia krajów rozwijających się w zakresie wyzwań związanych z bezpieczeństwem żywnościowym” (COM(2010)0127),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 31 marca 2010 r. zatytułowany „Pomoc humanitarna w zakresie żywności” (COM(2010)0126),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 3 października 2012 r. zatytułowany „Podejście UE do kwestii odporności: wyciąganie wniosków z kryzysu bezpieczeństwa żywnościowego” (COM(2012)0586),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 12 marca 2013 r. zatytułowany: „Zwiększenie roli żywienia matek i dzieci w pomocy zewnętrznej: ramy polityki UE” (COM(2013)0141),
- uwzględniając Europejskie sprawozdanie dotyczące rozwoju z dnia 19 września 2008 r. zatytułowane „Milenijne cele rozwoju w połowie drogi: gdzie jesteśmy dziś i w jakim kierunku powinniśmy iść jutro?”,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 lutego 2013 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich: eliminacja ubóstwa i zapewnienie światu zrównoważonej przyszłości” (COM(2013)0092),
- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Partnerstwa na rzecz współpracy z państwami trzecimi (COM(2011)0843, SEC(2011)1475, SEC(2011)1476),
- uwzględniając wniosek Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Instrument Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (COM(2011)0840),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 29 czerwca 2011 r. zatytułowany „Budżet z perspektywy »Europy 2020«” (COM(2011)0500) oraz dokument roboczy Komisji z tego samego dnia zatytułowany „Budżet z perspektywy »Europy 2020« – obecny system finansowania, aktualne wyzwania, wyniki konsultacji z zainteresowanymi podmiotami i różne możliwości dotyczące zasadniczych elementów horyzontalnych i sektorowych” (SEC(2011)0868),
- uwzględniając wspólny komunikat Komisji skierowany do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 grudnia 2011 r. zatytułowany „Globalny wymiar Europy: Nowe podejście do finansowania działań zewnętrznych UE” (COM(2011)0865),
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 7 grudnia 2011 r. zatytułowany „Przygotowanie wieloletnich ram finansowania współpracy UE z państwami Afryki, Karaibów i Pacyfiku oraz krajami i terytoriami zamorskimi w latach 2014–2020” (COM(2011)0837),
- uwzględniając konkluzje Rady w sprawie wsparcia UE na rzecz zrównoważonych przemian w społeczeństwach w okresie transformacji, 3218. posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 31 stycznia 2013 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady zatytułowane „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju: program działań na rzecz zmian”, 3166. posiedzenie Rady do Spraw Zagranicznych z dnia 14 maja 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 12 września 2012 r. zatytułowany „Korzenie demokracji i zrównoważonego rozwoju: Współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych” (COM(2012)0492),

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

- uwzględniając konsultacje społeczne Komisji w sprawie przygotowania stanowiska UE „W kierunku ustanowienia ram rozwoju po 2015 r.”⁽¹⁾, które odbyły się w terminie 15 czerwca 2012 r. – 15 września 2012 r. i w których mogły wziąć udział wszystkie zainteresowane strony, osoby prywatne, organizacje (rządowe/pozarządowe, parlamentarne, akademickie, z sektora prywatnego itd.) i kraje,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 21 kwietnia 2010 r. zatytułowany „Dwunastopunktowy plan działań UE na rzecz milenijnych celów rozwoju” (COM(2010)0159),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 15 czerwca 2010 r. w sprawie postępów w osiągnięciu milenijnych celów rozwoju: przegląd śródkresowy w ramach przygotowań do posiedzenia wysokiego szczebla ONZ we wrześniu 2010 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając badanie ze stycznia 2013 r. zatytułowane „Milenijne cele rozwoju po 2015 r. – silne zaangażowanie UE”,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0165/2013),
- A. mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju – dzięki ograniczonej liczbie konkretnych i terminowych celów – zwiększyły świadomość tego, że eliminacja światowego ubóstwa jest pilnym wyzwaniem i priorytetem dla działań globalnych; mając na uwadze, że dwa lata przed upływem ostatecznego terminu osiągnięcia milenijnych celów rozwoju w 2015 r. odnotowuje się znaczące postępy; osiągnięty został zarówno cel polegający na ograniczeniu o połowę skrajnego ubóstwa, jak i cel polegający na zmniejszeniu o połowę proporcji ludzi, którzy nie mają pewnego dostępu do ulepszonych źródeł wody pitnej; ponadto polepszone warunki życia ponad 200 mln ludzi żyjących w slumsach, liczba dziewcząt zapisanych do szkół podstawowych równa się liczbie chłopców, można również dostrzec przyspieszenie postępów w ograniczaniu umieralności dzieci i matek; mając jednak na uwadze, że bieżące milenijne cele rozwoju nie zajmują się w wystarczającym stopniu pierwotnymi przyczynami ubóstwa, takimi jak nierówności wewnętrzne i pomiędzy krajami, wykluczenie społeczne, różnorodność biologiczna i decyzje polityczne;
- B. mając na uwadze, że konsensus europejski na rzecz rozwoju, podpisany przez Komisję, Radę i Parlament Europejski, należy do wspólnotowego dorobku prawnego; mając na uwadze znaczenie i zakres tego dokumentu, w którym zawarto europejski plan działania w dziedzinie rozwoju, jak również o wynikające z niego przepisy i wytyczne;
- C. mając na uwadze, że milenijne cele rozwoju pomogły określić ubóstwo jako wielowymiarową deprivację obejmującą edukację, zdrowie, środowisko, żywność, zatrudnienie, warunki mieszkaniowe i równość płci;
- D. mając na uwadze, że nadal mamy do czynienia z wyzwaniami o wymiarze globalnym, które – jak się oczekuje – staną się jeszcze poważniejsze: ubóstwo, głód i niedożywienie, brak dostępu do odpowiedniej opieki zdrowotnej dla wszystkich, ograniczony dostęp do lekarstw, brak odpowiednich, bezpiecznych warunków sanitarnych i higieny, niedostateczny poziom edukacji podstawowej i ponadpodstawowej, wysoki poziom bezrobocia – szczególnie wśród młodzieży, brak ochrony socjalnej i poszanowania praw człowieka, nierówności, w tym nierówność płci, degradacja środowiska i zmiany klimatyczne; wyzwania te powodują potrzebę znalezienia nowych ścieżek rozwoju, które mogą doprowadzić do zrównoważonego rozwoju we wszystkich obszarach;
- E. mając na uwadze, że blisko miliard ludzi na świecie cierpi na niedożywienie, a ponad 200 mln nie ma pracy; mając na uwadze, że tylko 28 % populacji światowej objęte jest kompleksowymi systemami ochrony socjalnej, co odzwierciedla wysoki poziom zatrudnienia w szarej strefie, i że około 1,4 mld ludzi nie ma dostępu do odpowiednich usług energetycznych, przez co nie mogą wyrwać się z ubóstwa;
- F. mając na uwadze, że z powodu niedożywienia w krajach rozwijających się każdego roku umiera około 2,6 mln dzieci oraz że z powodu skutków zmian klimatycznych spodziewany jest wzrost liczby osób niedożywionych;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/europeaid/what/millennium-development-goals/index_en.htm

⁽²⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 48.

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

- G. mając na uwadze, że do 2020 r. około 140 mln dziewcząt zostanie przymusowo wydanych za mąż, jeżeli utrzyma się obecna liczba wczesnych małżeństw;
- H. mając na uwadze, że trzy czwarte ubogich ludzi na świecie żyje w krajach o średnim dochodzie, a wedle opracowanych przez Bank Światowy wskaźników rozwoju światowego z 2008 r. wewnątrz krajowe nierówności pod względem dochodów i zamożności zwiększyły się od wczesnych lat 80., także w krajach o wysokim dochodzie; mając na uwadze, że wzrosła również niepewność dochodów i zatrudnienia ze względu na procesy globalizacji oparte na outsourcingu i słabszej ochronie pracy;
- I. mając na uwadze, że zgodnie z przewidywaniami w 2015 r. ponad 600 mln ludzi nadal będzie korzystał z nieulepszonych źródeł wody, co stanowi zagrożenie dla zdrowia, że miliard ludzi, z czego 70 % to kobiety, będzie utrzymywać się za mniej niż 1,25 USD dziennie, szczególnie w wielu krajach afrykańskich, ale również w krajach wschodzących, oraz że jeśli obecne tendencje będą się utrzymywać, milenijne cele rozwoju w zakresie zmniejszenia o połowę liczby ludzi żyjących bez podstawowych usług sanitarnych nie zostaną zrealizowane do 2049 r.; mając na uwadze, że obecnie prawie 200 mln ludzi pozostaje bez pracy – około 74 mln z nich ma od 15 do 24 lat – a jedynie 20 % populacji światowej jest objętych odpowiednią ochroną socjalną, podczas gdy ponad połowa nie jest objęta żadną ochroną; mając na uwadze, że ogłoszenie roku 2015 Europejskim Rokiem Rozwoju umożliwi podniesienie wiedzy obywateli europejskich na temat znaczenia nowych milenijnych celów rozwoju;
- J. mając na uwadze, że światowy kryzys żywnościowy, energetyczny i finansowy w latach 2007-2010 oraz osłabienie sytuacji gospodarczej na świecie i zmiany klimatyczne uwypukliły kruchość światowych systemów dostaw żywności i odsłoniły błędy w działaniu rynków finansowych i towarowych, a także w mechanizmach globalnego zarządzania;
- K. mając na uwadze, że kwestie zrównoważonego rozwoju, m.in. pilna potrzeba zmniejszenia globalnych emisji gazów cieplarnianych oraz osiągnięcia bardziej sprawiedliwego i zrównoważonego gospodarowania i zarządzania zasobami naturalnymi, stanowią kluczowe wyzwanie dla planu transformacji;
- L. mając na uwadze, że Deklaracja o prawie do rozwoju z 1986 uznaje rozwój za podstawowe prawo człowieka; mając na uwadze, że deklaracja ta zobowiązuje do podejścia „opartego na prawach człowieka”, charakteryzującego się realizacją wszystkich praw człowieka (gospodarczych, społecznych, kulturowych, obywatelskich i politycznych), a także do wzmocnienia współpracy międzynarodowej;
- M. mając na uwadze, że osiągnięcie milenijnych celów rozwoju przed ostatecznym terminem będzie zależało głównie od urzeczywistnienia globalnego partnerstwa na rzecz rozwoju, a także mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie powinny trzymać się swych zobowiązań i nie powinny pozwolić obecnemu kryzysowi gospodarczemu i finansowemu na hamowanie dokonywanych postępów;
- N. mając na uwadze, że zgodnie z art. 208 TFUE zmniejszanie i – w perspektywie długoterminowej – likwidacja ubóstwa są głównym celem polityki rozwojowej UE;
- O. mając na uwadze, że pięćdziesiąt lat polityki rozwoju zależnej od darczyńców doprowadziło do nadmiernego uzależnienia i niesamodzielności ⁽¹⁾;
- P. mając na uwadze, że ONZ współpracuje ściśle ze wszystkimi zainteresowanymi stronami, sprzyjając ich włączeniu do tego procesu, w celu pełnego wykorzystania impulsu uzyskanego w związku z MCR oraz realizacji ambitnej agendy rozwoju na okres po 2015 r., która powinna opierać się na lepszej jakości pomocy, usprawnionej koordynacji oraz poszanowaniu zasad spójności polityki;
- Q. mając na uwadze, że zobowiązanie UE do zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju, zgodnie z konkluzjami Rady Europejskiej z 2005 r., zostało potwierdzone w jej konkluzjach z dnia 14 maja 2012 r. ⁽²⁾;
- R. mając na uwadze, że UE, jako największy na świecie darczyńca, jest zdecydowana osiągnąć na czas milenijne cele rozwoju i jest mocno zaangażowana w negocjacje dotyczące agendy rozwoju na okres po 2015 r.;

⁽¹⁾ <http://www.ecdpm-talkingpoints.org/african-consultations-post2015-development-agenda>.

⁽²⁾ Dok. 9317/12.

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

- S. mając na uwadze, że Parlament Europejski przywiązuje szczególne znaczenie do tego procesu i uważa, że UE powinna pełnić funkcję siły napędowej w odniesieniu do ram na okres po 2015 r.;
- T. mając na uwadze, że znaczna liczba państw, które są niestabilne lub objęte konfliktem, nie osiągnęła nawet jednego milenijnego celu rozwoju ⁽¹⁾;
- U. mając na uwadze, że brak pokoju, bezpieczeństwa, poszanowania praw człowieka, demokracji i stabilności politycznej w połączeniu z korupcją i naruszeniami praw człowieka uniemożliwia krajom biednym osiągnięcie ich potencjału rozwojowego;
- V. mając na uwadze, że 75 % ludzi ubogich na świecie żyje w krajach o średnim dochodzie, pomimo wzrostu gospodarczego, jaki ma miejsce w tych krajach, a także mając na uwadze, że w związku z tym podczas przeglądu milenijnych celów rozwoju nie należy pomijać sytuacji panującej w krajach o średnim dochodzie, jednocześnie uwzględniając zasadę zróżnicowania uzgodnioną w nowej agendzie rozwoju;

I. Milenijne cele rozwoju i nowe wyzwania

1. potwierdza, że milenijne cele rozwoju określone w 2000 r. są jednym z wielu sukcesów w krajach o średnim dochodzie i krajach rozwijających się; uważa, że należy dokładnie przeanalizować te wyniki w odniesieniu do przyszłych ram w celu osiągnięcia bardziej globalnych i trwałych wyników;
2. podkreśla, że globalne realia uległy w ostatnim dziesięcioleciu radykalnej zmianie, tak samo jak charakter ubóstwa, co doprowadziło do tego, że rosnąca przepaść i nierówność wewnątrz krajowa i pomiędzy krajami stała się głównym problemem w kontekście eliminacji ubóstwa;
3. zwraca uwagę, że choć niektóre kraje rozwijające się stały się darczyńcami, inne w dalszym ciągu borykają z wysokimi i rosnącymi poziomami nierówności porównywalnymi z tymi w innych krajach rozwijających się; zwraca uwagę, że do kompleksowych i powiązanych ze sobą wyzwań zalicza się, między innymi, zmianę klimatu, brak bezpieczeństwa żywnościowego, bezrobocie, zmiany demograficzne, korupcję, ograniczone zasoby, wzrost niezgodny z zasadą zrównoważonego rozwoju, kryzys finansowy i gospodarczy oraz naruszenia praw człowieka;
4. przypomina, że degradacja środowiska zagraża realizacji milenijnych celów rozwoju, w tym celu eliminacji skrajnego ubóstwa i głodu; przypomina w szczególności, że utrzymujące się nierówności i walka o skąpe zasoby należą do jednych z głównych sił napędowych konfliktów, głodu, brak bezpieczeństwa oraz przemocy, które z kolei są głównymi czynnikami wstrzymującymi rozwój społeczny i działania na rzecz osiągnięcia zrównoważonego rozwoju; wzywa do przyjęcia bardziej holistycznego podejścia odzwierciedlającego wyniki konferencji Rio+20 w sprawie zrównoważonego rozwoju oraz działania podjęte w jej następstwie;
5. przypomina o potrzebie zachowania spójności między polityką handlową UE i strategiami politycznymi w zakresie rozwoju, zwłaszcza w odniesieniu do regionów najbardziej oddalonych;
6. wzywa UE do przewodzenia jednym silnym głosem podczas dyskusji nad ramami na okres po 2015 r. do czasu szczytu ONZ, a także do przyjęcia wspólnego, skutecznego i ambitnego stanowiska w sprawie zasad i celów, które powinny być częścią nowych ram rozwoju po 2015 r.; jednocześnie zwraca uwagę, że powinny istnieć jednolite, kompleksowe i zintegrowane ramy, zawierające jasne punkty odniesienia obejmujące kluczowe kwestie związane ze zrównoważonym rozwojem, i że ramy te muszą mieć charakter uniwersalny i globalny, a także muszą promować dobrobyt, prawa człowieka i dobrostan dla wszystkich oraz określać bezpośrednie i aktywne zaangażowanie krajów rozwijających się w ich tworzenie i wdrażanie, zwracając uwagę na rolę i zadania krajów bogatszych – oprócz finansowania – w ich sukcesie;
7. zwraca uwagę, że należy przeformułować globalne partnerstwo na rzecz rozwoju w celu uwzględnienia zmienionego kontekstu oraz że należy je ściśle powiązać z nowymi aspektami agendy na okres po 2015 r.; podkreśla, że zmienione i wzmocnione globalne partnerstwo na rzecz rozwoju będzie miało kluczowe znaczenie dla wdrożenia agendy na okres po 2015 r. i zapewnienie efektywnych mechanizmów odpowiedzialności na wszystkich szczeblach;
8. uważa, że to ujednoczone podejście wymaga odpowiedniego współdziałania UE i jej państw członkowskich przed jego prezentacją na jesiennym szczycie w Nowym Jorku oraz należytego wyeksponowania w trakcie procesu negocjacyjnego pod kierownictwem unijnego komisarza ds. rozwoju; wzywa UE, która jest głównym darczyńcą na całym świecie, do pełnego wypełniania swych zadań jako głównego podmiotu w odniesieniu do agendy na okres po 2015 r.;

⁽¹⁾ OECD i in., 2011 r., „Konflikty, niestabilność i przemoc zbrojna są głównymi czynnikami uniemożliwiającymi osiągnięcie MCR”.

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

9. apeluje, aby cele ram rozwoju na okres po 2015 r. obejmowały milenijne cele rozwoju i cele w zakresie zrównoważonego rozwoju, a także aby propagowały dobrobyt i dobrostan dla wszystkich, w tym grup znajdujących się w mniej korzystnej sytuacji, takich jak kobiety, dzieci, osoby starsze oraz osoby niepełnosprawne; podkreśla, że przy określaniu celów krajowych należy w elastyczny sposób podejść do dostępnych możliwości, przy bezpośrednim i aktywnym udziale krajów rozwijających się i partnerów rozwojowych, szczególnie społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla, że bogate kraje muszą przyjąć na siebie większe zobowiązania, zarówno związane z ich własnym rozwojem, jak i z ich polityką mającą wpływ na inne kraje;

10. podkreśla, że brak postępów w realizacji milenijnych celów rozwoju związanych z pozycją kobiet jest spowodowany nie tylko przeszkodami finansowymi i technicznymi, lecz także w dużej mierze brakiem woli politycznej;

II. Eliminacja ubóstwa

11. apeluje, aby eliminacja ubóstwa, która jest głównym celem unijnej współpracy na rzecz rozwoju, oraz osiągnięcie zrównoważonego rozwoju społecznego i środowiskowego w granicach naszej planety były obowiązkowymi priorytetami globalnymi w kontekście agendy rozwoju na okres po 2015 r.;

12. podkreśla, że nierówność utrudnia rozwój gospodarczy i działania na rzecz zmniejszenia ubóstwa; przypomina w szczególności, że wysoki poziom nierówności utrudnia stworzenie szeroko zakrojonych, redystrybucyjnych i stabilnych finansowo systemów opieki społecznej, które opierają się na zasadzie solidarności społecznej, i że wysoki poziom nierówności może doprowadzić do wzrostu poziomu przestępczości lub wywołać konflikt siłowy, szczególnie w społeczeństwach wieloetnicznych; uważa, że należy zająć się strukturalnymi przyczynami ubóstwa w celu umożliwienia prawdziwych zmian w społeczeństwie;

13. dostrzega, że rozwój i eliminacja ubóstwa są na wiele sposobów powiązane z wyzwaniem w zakresie pokoju i bezpieczeństwa, środowiska, praw człowieka, równości płci, demokracji i dobrego sprawowania rządów; apeluje zatem o zmianę podejścia do eliminacji ubóstwa, z uwzględnieniem znaczenia rozwoju i wzrostu gospodarczego sprzyjającego włączeniu społecznemu, redystrybucji dobrobytu za pomocą środków budżetowych, godnej pracy, skutecznych szkoleń zawodowych, zrównoważenia środowiskowego, praw człowieka i dobrego sprawowania rządów;

14. apeluje o to, by „plan działań po zrealizowaniu milenijnych celów rozwoju” opierał się na Deklaracji o prawie do rozwoju z 1986 r., która nie tylko potwierdza, że rozwój jest podstawowym prawem człowieka, lecz również traktuje kwestię rozwoju jako proces;

15. apeluje o uwzględnienie aspektu płci w ramach podejścia ukierunkowanego na wzrost, mającego na celu eliminację ubóstwa, a także o włączenie kwestii równości płci do wszystkich unijnych programów, polityk i strategii, jak również ram rozwoju na okres po 2015 r.;

16. podkreśla, że integracja jest pojęciem dynamicznym, wykraczającym poza strategię na rzecz ubogich i wymagającym poszerzenia podejścia tak, aby objąć słabsze grupy ludności, których źródło utrzymania jest niestabilne, co wymaga wpisania strategii rozwoju w ramy makroekonomiczne; uważa, że określenie jakościowych wskaźników będzie miało decydujące znaczenie dla śledzenia, w jakim stopniu postępy w rozwoju sprzyjają włączeniu społecznemu i są zrównoważone, a także w jakim stopniu poruszane są kwestie dotyczące potrzeb grup najsłabszych i znajdujących się w największej potrzebie;

17. w związku z tym apeluje o poszerzenie definicji ubóstwa w stosunku do definicji uwzględniającej jedynie produkt krajowy brutto (PKB); podkreśla, że średnie światowe i krajowe wykluczają dużą liczbę osób ubogich osób na świecie;

Zdrowie, odżywianie, edukacja i ochrona socjalna

18. przyznaje, że zajęcie się niedożywieniem dzieci i matek wymaga długoterminowych strategii skupionych na sektorach, które mają wpływ na niedożywienie, takich jak zdrowie, edukacja, woda, warunki sanitarne i rolnictwo;

19. przypomina, że należy w pełni uznać, że dobrobyt człowieka ma wiele wymiarów; przypomina w związku z tym, że zdrowie, odżywianie, ochrona socjalna, równość płci i edukacja są głównymi czynnikami warunkującymi eliminację ubóstwa i rozwój gospodarczy sprzyjający integracji społecznej;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

20. podkreśla znaczenie zniwelowania różnic między kobietami i mężczyznami w obszarze edukacji, aby zwiększyć średnią jakość kapitału ludzkiego, oraz w obszarze zdrowia, aby osiągnąć większy postęp w zakresie poprawy zdrowia matek i zmniejszania odsetka śmiertelności wśród dzieci;
21. zwraca się do UE, aby stanowczo broniła prawa do możliwie najwyższego poziomu ochrony zdrowia, w tym zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz związanym z tym praw, oraz aby uwzględniła walkę z AIDS, oferując między innymi świadczenie takich usług jak dobrowolne planowanie rodziny, bezpieczne usuwanie ciąży i środki antykoncepcyjne;
22. podkreśla, że ramy dla milenijnych celów rozwoju na okres po 2015 r. obejmują konkretny cel dotyczący likwidacji wszelkich form przemocy wobec kobiet;
23. podkreśla, że za główne cele agendy na okres po 2015 r. należy uznać: dostęp do powszechnej opieki zdrowotnej (obejmującej zarówno leczenie, jak i zapobieganie), powszechny dostęp do żywności o odpowiedniej wartości odżywczej, a także wysokiej jakości szkolnictwo dla wszystkich i na wszystkich poziomach, sprzyjające zatrudnieniu;
24. podkreśla, że ramy na okres po 2015 r. muszą obejmować: po pierwsze – cele w zakresie dostępności i przystępności finansowej wysokiej jakości opieki zdrowotnej, kładącej szczególny nacisk na promocję zdrowia, zapobieganie i interwencje medyczne, także w odniesieniu do zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz związanych z tym praw, jak również HIV/AIDS, a po drugie – konkretne działania zmierzające do utworzenia systemów podstawowej opieki zdrowotnej, gwarantujących zapobieganie, leczenie, opiekę i wsparcie wszystkim osobom, w tym również grupom najbardziej marginalizowanym i najmniej uprzywilejowanym, takim jak mniejszości, więźniowie, migranci, osoby bez dokumentów, osoby świadczące usługi seksualne oraz narkomani;
25. wzywa do przyspieszenia ogólnoswiatowych działań mających na celu ograniczenie umieralności okołoporodowej kobiet, noworodków i umieralności dzieci oraz ponownie potwierdza zasadnicze znaczenie powszechnego dostępu do ochrony zdrowia reprodukcyjnego;
26. nawołuje do dalszego wspierania badań dotyczących skuteczniejszych i bardziej zrównoważonych programów zapobiegania i leczenia, w tym badań i rozwoju w zakresie skutecznych interwencji medycznych, obejmujących użycie szczepionek, leki i diagnostykę;
27. podkreśla, że kobiety odgrywają zasadniczą rolę w dziedzinie żywienia i bezpieczeństwa żywnościowego, gdyż to one odpowiadają za 80 % działalności rolnej w Afryce, chociaż wciąż prawie nie mają możliwości posiadania na własność uprawianych przez nie gruntów; w związku z tym podkreśla, że eliminacja głodu zależy od wsparcia oferowanego drobnym rolnikom, aby wytwarzali wystarczającą ilość żywności dla siebie i dla swoich rodzin; przypomina, że większość drobnych rolników to kobiety; wzywa do stosowania podejścia uwzględniającego aspekt płci, zintegrowanego ze wszystkimi elementami programowania w zakresie bezpieczeństwa żywnościowego; podkreśla potrzebę zapobiegania niedożywieniu i leczenia go poprzez interwencje oparte na dowodach, dając pierwszeństwo kobietom w ciąży i małym dzieciom;
28. podkreśla potrzebę opracowania i realizacji programów zdrowotnych, aby wzmocnić systemy ochrony zdrowia, biorąc pod uwagę, że światowy kryzys gospodarczy zahamował postępy dokonujące się w zakresie HIV/AIDS, gruźlicy, malarii i zaniedbanych chorób tropikalnych;
29. zwraca uwagę na znaczenie celu związanego z poprawą zdrowia matek dla zmniejszenia ich śmiertelności i na zagwarantowanie powszechnego prawa do zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego oraz zapewnienie możliwości planowania rodziny; podkreśla znaczenie edukacji i poprawy świadomości w zakresie zdrowia seksualnego i reprodukcyjnego jako nieodzownych elementów strategii na rzecz zdrowia kobiet;
30. zauważa, że należy zwrócić szczególną uwagę na edukację obu płci w kwestiach dotyczących płci, i to od początku nauki szkolnej, by stopniowo zmieniać postawy i stereotypy społeczne oraz doprowadzić do powstania sytuacji, w której równouprawnienie kobiet i mężczyzn stanie się podstawową zasadą, na której opierają się społeczeństwa we wszystkich krajach świata;
31. domaga się, aby dostarczanie przez UE pomocy humanitarnej, która przyczynia się do osiągnięcia milenijnych celów rozwoju, powinno być skutecznie zwolnione z ograniczeń nakładanych na pomoc humanitarną przez USA lub innych darczyńców, w szczególności poprzez zapewnienie dostępu do aborcji kobietom i dziewczętom, które padły ofiarą gwałtu podczas konfliktów zbrojnych;
32. przyznaje, że możliwości znalezienia godnej pracy pozwalają ubogim gospodarstwom domowym wyjść z ubóstwa i są kluczowymi czynnikami, dzięki którym pojedyncze osoby i rodziny zdobywają poczucie własnej wartości, rozwijają poczucie przynależności do społeczeństwa i mogą wносить pozytywny wkład w społeczeństwo; domaga się, aby w pełni produktywnie zatrudnienie i godna praca były głównymi celami agendy rozwoju na okres po 2015 r. i domaga się wspierania tych celów poprzez stosowanie właściwie opracowanych krajowych poziomów ochrony socjalnej, mających na celu zmniejszenie ubóstwa i zapewnienie odporności;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

33. podkreśla, że informowanie o kwestiach zdrowotnych oraz edukacja zdrowotna to ważne elementy przyczyniające się do poprawy zdrowia ludności;
34. domaga się, aby poświęcić szczególną uwagę również zwalczaniu chorób niezakaźnych, takich jak nowotwory;
35. domaga się, aby w ramach dla milenijnych celów rozwoju na okres po 2015 r. wzmocnić pozycję kobiet i zwiększyć równość płci dzięki zmniejszeniu różnic między kobietami a mężczyznami na wszystkich poziomach kształcenia, wyznaczając konkretne cele, między innymi powszechny dostęp do edukacji wysokiej jakości i możliwość jej ukończenia (na szczeblu podstawowym, średnim i wyższym), szkolenia zawodowe w warunkach sprzyjających tworzeniu miejsc pracy dla młodych osób, likwidacja analfabetyzmu wśród kobiet oraz dostęp do kompleksowej edukacji seksualnej w szkole i poza nią;

III. Dobre sprawowanie rządów

36. podkreśla, że ramy zrównoważonego rozwoju na okres po 2015 r. wymagają poszanowania zasady demokratycznych rządów i praw człowieka, skuteczności, jawności i odpowiedzialności instytucji i podmiotów na wszystkich szczeblach oraz silnego społeczeństwa obywatelskiego, systematycznie biorącego udział w procesie demokratycznym; podkreśla, że te ramy muszą się kierować zasadniczymi pojęciami demokracji uczestniczącej i faktycznego obywatelstwa dzięki pełnemu i wyraźniejszemu wykonywaniu praw obywatelskich i politycznych;
37. wzywa UE do dzielenia się swoim doświadczeniem i wiedzą z krajami rozwijającymi się, udostępniając wiedzę w odpowiednich dziedzinach zrównoważonego rozwoju, w szczególności wykorzystując doświadczenie nabyte przez państwa członkowskie UE w okresie przejściowym;
38. uważa, że trwające obecnie negocjacje i debaty muszą przebiegać tak, aby odzwierciedlać i kontynuować wyraźne zaangażowanie na rzecz demokratycznych rządów w nowych ramach rozwoju;
39. podkreśla, że zmiana klimatu, niedawny kryzys cen żywności oraz światowy kryzys finansowy mogą być związane z brakiem właściwego zarządzania globalnego; dlatego też podkreśla, że globalne zarządzanie powinno stanowić kluczową część agendy rozwoju na okres po 2015 r.;
40. ubolewa nad brakiem spójności między działaniami instytucji zajmujących się zarządzaniem globalnym, w szczególności w zakresie handlu wielostronnego, finansów i struktur w zakresie ochrony środowiska; uważa, że niedociągnięcia w zarządzaniu globalnym doprowadziły państwa do poszukiwania rozwiązań regionalnych w odpowiedzi na specyficzne dla danego regionu potrzeby w zakresie rozwoju, takie działania wymagają jednak koordynacji, aby uniknąć rozczłonkowania polityki i braku spójności z wielostronnymi systemami i standardami międzynarodowymi; mówiąc bardziej ogólnie, uważa, że potrzebne jest działanie na szczeblu globalnym, aby uzupełnić działania prowadzone na szczeblu krajowym;
41. stwierdza, że chociaż format ram dla milenijnych celów rozwoju pozwala wyznaczyć konkretne cele i terminy ich realizacji, które będzie można monitorować za pomocą wiarygodnych wskaźników statystycznych, brak jest odpowiedzialności za realizację tych celów; w tym kontekście ostrzega przed narzuceniem jednowymiarowego podejścia i uważa, że globalne cele muszą być dopasowane i dostosowane do początkowych warunków oraz kontekstu krajowego i regionalnego;
42. zwraca uwagę, że władze na wszystkich szczeblach odgrywają kluczową rolę w realizacji agendy zrównoważonego rozwoju, biorąc udział w debatach orientacyjnych, przenosząc podjęte zobowiązania do ustawodawstwa, rozliczając rządy z realizacji strategii polityki społecznej, środowiskowej i sądowniczej oraz opierając się na zasadzie odpowiedzialności;
43. apeluje do wspólnoty międzynarodowej o zwrócenie szczególnej uwagi na stworzenie odpowiednich warunków, aby organizacje społeczeństwa obywatelskiego, sektor prywatny, fundacje dobroczynne i inni niezależni partnerzy rozwojowi, jak również parlamenty krajowe i organy władzy na poziomie lokalnym, krajowym i regionalnym mogły zaangażować się w planowanie strategii politycznych i monitorowanie ich realizacji, a tym samym aby mogły one odgrywać należytą rolę w kontekście ram na okres po 2015 r.;
44. nalega ponadto, aby umożliwić młodzieży, w szczególności dziewczętom i młodym kobietom, odegranie kluczowej roli w kontekście ram rozwoju na okres po 2015 r., przypominając, że udział młodzieży w zarządzaniu może przynieść wielkie korzyści, między innymi wzmocnienie struktur i procesów podejmowania demokratycznych decyzji oraz poprawę dobrobytu młodzieży i ich wspólnot;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

Podejście oparte na prawach człowieka

45. apeluje o to, aby poszanowanie praw człowieka stanowiło podstawę dla ram na okres po 2015 r., które muszą zająć się w szczególności takimi kwestiami jak nierówności, szkodliwe praktyki tradycyjne, dyskryminacja, przemoc na tle płciowym, uczestnictwo osób zmarginalizowanych i znajdujących się w niekorzystnej sytuacji społecznej i wzmocnienie pozycji tych osób, zwracając przy tym szczególną uwagę na prawa młodzieży, kobiet, migrantów, osób chorych na AIDS, osób będących przedmiotem dyskryminacji o charakterze kastowym, osób LGBT oraz osób niepełnosprawnych;

46. w związku z tym wzywa do wyznaczenia odrębnego celu, polegającego na zwalczaniu utrzymujących się nierówności, jakim muszą stawiać czoła kobiety i dziewczęta, poprzez wzbudzenie niezbędnej woli politycznej, zadbanie o odpowiednie zasoby oraz przyjęcie odpowiedzialności, tak aby podjąć zrównoważone i skuteczne działania;

47. podkreśla, że plan działania ONZ na rzecz rozwoju po 2015 r. powinien przyjąć podejście oparte na prawach człowieka, obejmujące prawa socjalne i ekonomiczne, a jednocześnie prawa obywatelskie i polityczne związane z pokojem i bezpieczeństwem oraz prawo do rozwoju;

48. zaleca, aby wyznaczyć ogólny cel w zakresie równości;

49. zachęca UE do wspierania krajów rozwijających się we wzmacnianiu ich woli politycznej oraz w zwiększaniu wysiłków mających na celu poprawę poziomu ratyfikacji i wdrażania instrumentów prawnych w zakresie praw człowieka, aby zakazać dyskryminacji lub wszelkich barier prawnych, politycznych i regulacyjnych oraz przepisów karzących ze względu na wiek, płeć, pochodzenie rasowe, etniczne, kastowe lub kulturowe, religię, poglądy, stan cywilny, niepełnosprawność, zakażenie wirusem HIV, pochodzenie krajowe, status migracyjny, umiejętności językowe, orientację seksualną, tożsamość płciową lub jakiegokolwiek inne czynniki lub status; zachęca również UE do wspierania krajów rozwijających się we wprowadzaniu odpowiednich poziomów ochrony socjalnej;

50. domaga się ratyfikacji Konwencji ONZ w sprawie likwidacji wszelkich form dyskryminacji kobiet przez wszystkie kraje w celu promowania równouprawnienia płci;

Pokój, bezpieczeństwo i rozwój

51. podkreśla, że konflikty zbrojne i sytuacje pokonfliktowe są jednymi z głównych przeszkód utrudniających rozwój i ograniczanie ubóstwa oraz że zagrażają demokracji; podkreśla również, że pokój i bezpieczeństwo, rozwój i prawa człowieka są ze sobą powiązane i że wzmacniają się wzajemnie; dlatego zachęca Unię do wykorzystania wszystkich stosownych instrumentów, takich jak Powszechna deklaracja praw człowieka lub instrumenty przewidziane w ramach umowy z Kotonu, aby lepiej zapobiegać konfliktom;

52. w tym kontekście apeluje, aby w pierwszej kolejności budować potencjał w krajach dotkniętych konfliktami i w krajach niestabilnych; uważa, że dla stabilizacji i rozwoju tych państw konieczne są skuteczne partnerstwa międzynarodowe, metody dzielenia się wiedzą i budowania potencjału oparte na doświadczeniach nabytych przez państwa członkowskie UE w okresie przejściowym oraz bazujące na modelu nowego ładu na rzecz państw niestabilnych, zainicjowanego na czwartym forum wysokiego szczebla w sprawie skuteczności pomocy, które odbyło się w Pusanie;

53. wzywa UE, aby nadal silnie angażowała się w państwach niestabilnych, zapewniając zintegrowane rozwiązania związane z polityką rozwoju, dostarczając pomoc humanitarną i przyczyniając się do zmniejszenia ryzyka wystąpienia katastrof, zapobiegania konfliktom i budowania państwowości;

54. uważa, że ramy rozwoju na okres po 2015 r. muszą odzwierciedlać wyznaczone w Pusanie cele dotyczące budowania pokoju i państwowości;

55. podkreśla, że zapobieganie przemocy i dyskryminacji, w szczególności przemocy na tle seksualnym wobec dziewcząt i kobiet, powinno zostać ujęte w ramach rozwoju na okres po 2015 r. oraz że należy utworzyć lub wzmocnić dostępne dla wszystkich systemy kompleksowej ochrony;

IV. Zrównoważony rozwój

56. apeluje do UE o wniesienie wkładu – w sposób przejrzysty i sprzyjający włączeniu społecznemu – we wzmacnianie spójności między celami zrównoważonego rozwoju w dziedzinie społecznej i środowiskowej i celami związanymi z rozwojem po 2015 r.;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

57. podkreśla, że aby uniknąć powielania wysiłków i zasobów, ostatecznie należy dążyć do „jednej agendy rozwoju”; podkreśla, że ze względu na fakt, że istnieje światowa tendencja do osobnego rozpatrywania kwestii ochrony środowiska i kwestii rozwoju, UE powinna poszukiwać nowych dróg, aby uniknąć takiego rozdzielania i budować mosty między tymi ściśle powiązаныmi z sobą dziedzinami, w tym z instytucjonalnego punktu widzenia;

58. podkreśla, że zrównoważony rozwój jest ogromnym wyzwaniem, a niepowodzenie w tym zakresie może zagrażać rozwojowi ludzkości w każdym wymiarze; uznaje w szczególności nieodłączne powiązania między żywnością, trwałym i bezpiecznym dostępem do energii, gospodarką wodną, zrównoważonym użytkowaniem gruntów, efektywnym wykorzystaniem zasobów naturalnych, ochroną środowiska morskiego i innych ekosystemów, różnorodnością biologiczną, wylesianiem, łagodzeniem skutków zmiany klimatu, dostosowaniem i ograniczeniem ryzyka katastrof, zrównoważoną produkcją i konsumpcją, integracją społeczną i godną pracą w kontekście ram przeciwdziałania ubóstwu;

59. zwraca uwagę, że eliminacja ubóstwa i zrównoważony wzrost sprzyjający włączeniu społecznemu w dużej mierze zależą od zapewnienia powszechnego dostępu do wody pitnej, urządzeń sanitarnych, które są podstawowymi usługami społecznymi niezbędnymi do realizacji wszystkich innych celów, a także od nowoczesnych, niezawodnych, przystępnych, przyjaznych dla klimatu oraz zrównoważonych usług energetycznych dla wszystkich;

60. podkreśla, że bezpieczeństwo energetyczne wymaga wdrożenia strategii opartych na dywersyfikacji źródeł, w tym wykorzystywaniu energii słonecznej, ochronie ekosystemów i zasobów naturalnych, ograniczaniu ryzyka wystąpienia katastrof, zintegrowanym gospodarowaniu zasobami wodnymi oraz na udoskonalaniu rynków, infrastruktury i środków regulacyjnych;

61. wzywa również do podjęcia konkretnych działań w zakresie promowania i rozwoju zdrowych ekosystemów morskich, zrównoważonego rybołówstwa i zrównoważonej akwakultury, ponieważ mogą one odgrywać ważną rolę dla bezpieczeństwa żywności i odżywiania oraz w zrównoważonym rolnictwie;

62. podkreśla, że ogromnie ważne jest właściwe wdrożenie zasady zróżnicowania określonej w nowej agendzie rozwoju; wzywa kraje o gospodarkach wschodzących do wzięcia na siebie odpowiedzialności za redystrybucję dochodów wśród obywateli w ramach budżetu krajowego w celu zniwelowania różnic między bogatymi a biednymi;

V. W kierunku wypracowania stanowiska UE w sprawie ram rozwoju na okres po 2015 r.

Finansowanie milenijnych celów rozwoju po 2015 r.

63. przypomina o zobowiązaniu do przeznaczenia 0,7 % dochodu narodowego brutto na oficjalną pomoc rozwojową (ODA) do 2015 r.; podkreśla, że taki poziom należy utrzymać w przyszłych ramach i wzywa wszystkie państwa członkowskie, aby wprowadziły wiążące przepisy w tej sprawie i przyjęły wieloletnie harmonogramy budżetowe, aby osiągnąć ten cel;

64. podkreśla, że bardzo ważne jest, aby budżet UE umożliwił sprostanie wyzwaniom, jakie przed nami stoją, w szczególności w czasie kryzysu, szczególnie w zakresie finansowania rozwoju; w związku z tym, aby budżet Unii nie był już więcej zakładnikiem jedynej kwestii poziomu środków na płatności, wzywa do wprowadzenia zasobów własnych, takich jak podatek od transakcji finansowych, których część należy przeznaczyć na wydatki zapisane w tytule IV budżetu UE;

65. nalega, aby finansowanie zwalczania skutków zmiany klimatu i dostosowania się do nich było rzeczywiście dodatkowe w stosunku do istniejących zobowiązań; w związku z tym wzywa UE, aby zaproponowała źródła finansowania inne niż ODA w celu finansowania działań związanych z klimatem, co podczas debaty dotyczącej okresu po 2015 r. pozwoli wyjaśnić role, jakie odgrywają fundusze ODA i fundusze adaptacyjne w zrównoważonym zwalczaniu ubóstwa.

66. wzywa Komisję do zainicjowania dyskusji z wszystkimi zainteresowanymi stronami na temat mechanizmów finansowania w celu spełnienia potrzeb finansowych w obszarze rozwoju po 2015 r.;

67. przypomina, że na Forum Współpracy Rozwojowej ONZ, które odbyło się w 2012 r., wyraźnie podkreślono potrzebę zmniejszenia konkurencji i zwiększenia koordynacji między różnymi mechanizmami pomocy i darczyńcami; wzywa UE do wspierania programu dotyczącego skuteczności pomocy, ponieważ UE i jej państwa członkowskie ponoszą wspólną odpowiedzialność za ograniczenie rozdrobnienia pomocy;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

Innowacyjne mechanizmy finansowania

68. wzywa Komisję, aby kontynuowała współpracę z innymi darczyńcami na szczeblu globalnym w zakresie dalszego rozwijania innowacyjnych mechanizmów finansowania działań na rzecz rozwoju, ponieważ mechanizmy te – obok nowych partnerstw – będą odgrywać kluczową rolę w nowym systemie działań na rzecz rozwoju, uzupełniając inne źródła finansowania zrównoważonego rozwoju oraz kompromisowe rozwiązania w tym zakresie; przypomina państwom członkowskim UE, że zgodziły się ustanowić podatek od transakcji finansowych, aby przeznaczyć część tych funduszy na zrównoważony rozwój oraz walkę ze zmianą klimatu;

69. zwraca uwagę, że UE powinna propagować zintegrowane i uzupełniające podejście do finansowania, w tym za pośrednictwem partnerstw publiczno-prywatnych;

70. wzywa UE, aby sprzyjała społecznym, etycznym i nieszkodliwym dla środowiska zamówieniom publicznym na szczeblu międzynarodowym jako narzędzie wdrożenia ram na okres po 2015 r.;

71. wzywa UE do właściwej oceny mechanizmu łączenia pożyczek i dotacji – w szczególności pod względem rozwoju i dodatkowości finansowej, przejrzystości i rozliczalności, współodpowiedzialności lokalnej i ryzyka zadłużenia – która poprzedzałaby dalsze rozwijanie praktyki łączenia pożyczek i dotacji w celu zwiększenia środków finansowych na rzecz rozwoju oraz promowania mikrokredytów; wzywa Komisję, aby opublikowała wytyczne i precyzyjne kryteria, które będą opierać się na zharmonizowanych strategiach ograniczania ubóstwa i które po wdrożeniu tych nowych ustaleń wyraźnie i trwale wpłyną na rozwój;

Zwiększenie dochodów krajowych poprzez skuteczne opodatkowanie i walkę z korupcją

72. ponawia apel, aby walka z korupcją, praniem pieniędzy, rajami podatkowymi, nielegalnymi przepływami kapitału i szkodliwymi strukturami podatkowymi stanowiła nadrzędny priorytet agendy UE w międzynarodowych instytucjach finansowych i rozwojowych, tak by umożliwić krajom rozwijającym się zwiększenie dochodów wewnętrznych;

73. podkreśla pilną potrzebę większej mobilizacji dochodów wewnętrznych, w związku z czym wzywa UE i wspólnotę międzynarodową do zwiększenia wsparcia dla krajów rozwijających się, jeżeli chodzi o ustanawianie skutecznej polityki budżetowej i zrównoważonej bazy podatkowej oraz wzmocnianie zdolności, umiejętności i kwalifikacji ich administracji w celu zwalczania nielegalnych przepływów finansowych, walki z unikaniem opodatkowania i uchylaniem się od opodatkowania i oszustwami podatkowymi, a także w celu poprawy poboru podatków;

74. przypomina, że jakość sprawozdawczości finansowej ma zasadnicze znaczenie dla skutecznej walki z unikaniem zobowiązań podatkowych; w związku z tym podkreśla znaczenie pełnej przejrzystości sprawozdań przedsiębiorstw dotyczących zysków i opłaconych podatków, zwłaszcza – lecz nie wyłącznie – sprawozdań sporządzanych przez przedsiębiorstwa zaangażowane w wydobywanie zasobów naturalnych; zwraca się zatem do Komisji o wspieranie włączenia do międzynarodowego standardu sprawozdawczości finansowej nałożonego przez Radę Międzynarodowych Standardów Rachunkowości wymogu zgłaszania przez wszystkie przedsiębiorstwa wielonarodowe dochodów i podatków płaconych w poszczególnych krajach; przypomina, że żądanie to jest zgodne z wymogiem zwiększenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw wielonarodowych;

Mechanizmy i wskaźniki monitorowania

75. podkreśla pilną potrzebę stosowania odpowiedniego połączenia ilościowych i jakościowych miar rozwoju;

76. zwraca uwagę, że nowy zestaw wskaźników innych niż PKB jest niezbędny, aby zapewnić dobrą koniunkturę gospodarczą i rozwój, a także aby sprostać nowym wyzwaniom społecznym i środowiskowym, powinien on zatem obejmować takie wskaźniki jak wskaźnik rozwoju społecznego, wskaźnik wielkości ubóstwa, indeks luki dochodowej ubogich oraz współczynnik Giniego;

77. zwraca uwagę, że jasne i mierzalne wskaźniki, w tym wskaźniki wydajności i wyników, mają kluczowe znaczenie dla monitorowania i składania sprawozdań dotyczących postępów osiągniętych w takich obszarach jak eliminacja ubóstwa oraz rozwój gospodarczy i społeczny, a także uważa, że wskaźniki te powinny obejmować równouprawnienie płci, zatrudnienie, zabezpieczenie społeczne (np. dostęp do opieki zdrowotnej oraz emerytur i rent, ochrona na wypadek bezrobocia oraz ochrona przed szczególnym pozbawieniem środków do życia kobiet, dzieci i osób starszych) niepełnosprawność, migrację i status mniejszości;

78. wzywa UE, aby opracowała odpowiednie poziomy bazowe, wskaźniki i cele służące mierzeniu wpływu spójności polityki na rzecz rozwoju;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

Sektor prywatny

79. podkreśla potrzebę wdrożenia wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka; w związku z tym wzywa wszystkie kraje do ustanowienia rzeczywistych ram regulacyjnych dotyczących działalności gospodarczej, propagujących pełne i produktywne zatrudnienie, zapewniających poszanowanie praw człowieka, w tym norm Międzynarodowej Organizacji Pracy, przejrzystość oraz spełnianie norm społecznych i środowiskowych;

80. jest zdania, że głównym celem wsparcia na rzecz sektora prywatnego powinno być wydzwignięcie z ubóstwa ludzi z krajów rozwijających się oraz pomoc we wzmacnianiu sektora prywatnego w krajach rozwijających się, zważywszy że brak takich działań doprowadziłby do niezrównoważonego rozwoju i wzrostu;

81. apeluje, by przedsiębiorstwa posiadające siedzibę w UE, a zakłady produkcyjne w krajach rozwijających się, wywiązywały się z zobowiązań w zakresie poszanowania praw człowieka i wolności, przestrzegania norm społecznych i środowiskowych, równouprawnienia płci, podstawowych norm pracy, umów międzynarodowych oraz opłacania podatków w przejrzysty sposób;

82. zwraca uwagę na znaczenie ochrony własności prywatnej w celu wzmocnienia środowiska sprzyjającego inwestycjom i praworządności;

83. podkreśla, że mimo iż sektor prywatny odgrywa kluczową rolę w gospodarce, zapewnienie obywatelom podstawowych usług wysokiej jakości, a tym samym przyczynienie się do ograniczenia ubóstwa, należy do głównych obowiązków państwa;

84. podkreśla, że podmioty działające w sektorze publicznym i prywatnym muszą znaleźć nowe sposoby na połączenie swoich interesów, zdolności i wysiłków w celu wniesienia wkładu w realizację agendy na okres po 2015 r.;

85. podkreśla, że rozwój i wzrost gospodarczy powinien być zrównoważony, sprzyjać włączeniu społecznemu i przyczyniać się do wzmocnienia zdolności produkcyjnych i tworzenia godnych miejsc pracy oraz integracji społecznej wszystkich obywateli w celu umożliwienia transformacji gospodarczej krajów rozwijających się; apeluje o ustanowienie zdefiniowanych na szczeblu krajowym poziomów ochrony socjalnej w krajach rozwijających się i położenie kresu wszelkim formom pracy dzieci;

86. przypomina, że sprawiedliwy handel jest partnerstwem handlowym opartym na dialogu, przejrzystości i poszanowaniu, poszukującym większej równości w handlu międzynarodowym⁽¹⁾; uważa, że sprawiedliwy handel jest przykładem udanego partnerstwa, w ramach którego wiele zainteresowanych stron na całym świecie i na różnych etapach łańcucha dostaw zapewnia dostęp do rynku producentom znajdującym się w niekorzystnym położeniu, gwarantuje trwałe środki do życia, przestrzega norm pracy, eliminuje pracę dzieci i sprzyja ekologicznym praktykom rolnym i produkcyjnym;

Spójność polityki na rzecz rozwoju oraz koordynacja między darczyńcami

87. wzywa UE, aby – zapewniając trwałe włączenie spójności polityki na rzecz rozwoju do ram dotyczących okresu po 2015 r. – nadal zwracała szczególną uwagę na następujące obszary priorytetowe: handel i finanse, zdrowie i edukacja, zmiana klimatu, zasoby naturalne, rolnictwo, rybołówstwo, opieka zdrowotna, odżywianie i bezpieczeństwo żywnościowe, migracja, energia, polityka pokoju i bezpieczeństwa oraz prawa człowieka;

88. zwraca uwagę, że handel może być podstawową siłą napędową ograniczania ubóstwa, prowadzącą do większej równości i przejrzystości oraz sprzyjającą zrównoważonemu rozwojowi społecznemu i wzrostowi gospodarczemu; w tym kontekście wzywa UE do zapewnienia spójności swojej polityki handlowej z celami rozwojowymi UE;

89. jest zdania, że niewątpliwy sukces milenijnych celów rozwoju, jakim jest skoncentrowanie uwagi na pomocy na rzecz rozwoju, nie wystarczy; uważa, że potrzebne jest nowe podejście obejmujące globalne zarządzanie z dużym naciskiem na spójność polityki na rzecz rozwoju oraz zapewnienie globalnych dóbr publicznych;

⁽¹⁾ Zgodnie z definicją zawartą w Karcie zasad sprawiedliwego handlu Światowej Organizacji Sprawiedliwego Handlu.

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

90. uważa, że w agendzie rozwoju na okres po 2015 r. należy wskazać podstawowe globalne dobra publiczne i sposoby ich finansowania, a także określić, które instytucje mogą odpowiadać za ich zapewnienie;

91. jest zdania, że spójność polityki na rzecz rozwoju, zarówno w Europie, jak i poza nią, nie powinna ograniczać się do zasady „przede wszystkim nie szkodzić”, lecz powinna ewoluować w kierunku bardziej zintegrowanego podejścia, zgodnie z którym handel międzynarodowy, środowisko i międzynarodowa architektura finansowa rozumiane są jako globalne publiczne strategie polityczne pomagające w osiągnięciu globalnych celów rozwoju; w tym kontekście popiera pomysł ustanowienia Światowej Rady Gospodarczej w ramach systemu ONZ;

92. zwraca uwagę, że spójność polityki na rzecz rozwoju może przynieść faktyczne i skuteczne rezultaty wyłącznie poprzez wspólne wysiłki oraz aktywne zaangażowanie krajów rozwiniętych i rozwijających się, gospodarek wschodzących i organizacji międzynarodowych;

93. podkreśla, że przyszłe ramy rozwoju powinny zawierać odniesienie do pomocy oraz koncepcji „skuteczności rozwoju”; w szczególności jest zdania, że przejście od „skuteczności pomocy” do „skuteczności rozwoju” oznacza połączenie pomocy na rzecz rozwoju, wsparcia w zakresie zapewniania globalnych dóbr publicznych i dostosowania istniejących struktur ładu światowego, tak aby móc lepiej reagować na globalne wyzwania;

94. wzywa UE do pełnienia funkcji siły napędowej oraz zapewniania komplementarności i podziału pracy w ramach procesu rozwoju w sposób przejrzysty i sprzyjający włączeniu społecznemu, między innymi dzięki większemu wykorzystaniu wspólnego planowania;

Wszelkie wskazówki dotyczące ram rozwoju na okres po 2015 r.

95. z zadowoleniem przyjmuje ambitny i zajmujący komunikat Komisji z dnia 27 lutego 2013 r. zatytułowany „Godne życie dla wszystkich”;

96. podkreśla, że podczas definiowania spójnego stanowiska UE w sprawie negocjowania nowych ram rozwoju należy uwzględnić następujące zasady:

- a. struktura agendy rozwoju na okres po 2015 r. powinna odzwierciedlać nowe realia i wyzwania globalne, regionalne, krajowe i lokalne;
- b. określanie przyszłej agendy musi przebiegać przy pełnym udziale i przy pełnej współodpowiedzialności krajów o średnim dochodzie i krajów rozwijających się, nowe obowiązki i obciążenia powinny natomiast być równo i sprawiedliwie podzielone między wszystkie państwa;
- c. przyszła agenda powinna być ambitna, powszechna, globalna, wielowymiarowa i elastyczna oraz powinna obejmować cele dostosowane do poszczególnych krajów, charakteryzujące się prostotą, precyzją, ukierunkowaniem na działanie, łatwością ich komunikowania, dostosowaniem do realiów lokalnych, krajowych i regionalnych, natomiast liczba konkretnych i mierzalnych celów powinna być ograniczona;
- d. należy przestrzegać zasad wzajemnej odpowiedzialności, rozliczalności, przejrzystości, demokracji, praw człowieka, odpowiedzialności, dobrego sprawowania rządów, praworządności, pokoju i bezpieczeństwa, równości i sprawiedliwości oraz równości płci, a także dopilnować ich uwzględnienia w przyszłej agendzie;
- e. powodzenie realizacji przyszłych celów uzależnione jest od zdolności wszystkich krajów rozwijających się do przyjęcia na siebie odpowiedzialności za dobrobyt obywateli, od pomocy najsłabszym osobom w wychodzeniu z ubóstwa, zwalczania nierówności oraz jednoczesnego podtrzymania zasad opartych na prawach człowieka;
- f. szczególną uwagę należy zwrócić na przyspieszenie dążenia do równouprawnienia płci oraz wzmocnienia pozycji dziewcząt i kobiet na wszystkich szczeblach społeczeństwa;
- g. zwraca uwagę, że nowe ramy powinny łączyć wymiar ekonomiczny, społeczny i środowiskowy zrównoważonego rozwoju;
- h. należy zmobilizować wszystkie możliwe zasoby finansowe oraz innowacyjne mechanizmy finansowania rozwoju, ze szczególnym uwzględnieniem:
 - i) walki z korupcją, rajami podatkowymi, uchylaniem się od opodatkowania, unikaniem opodatkowania i nielegalnymi przepływami kapitału;
 - ii) obowiązków gospodarek wschodzących w odniesieniu do agendy rozwoju, w tym wsparcia dla współpracy południe-południe i współpracy trójstronnej;

Czwartek, 13 czerwca 2013 r.

- iii) poprawy mechanizmów monitorowania;
 - iv) oficjalnej pomocy rozwojowej (ODA); oraz
 - v) spójności polityki na rzecz rozwoju;
- i. należy zapewnić, aby nowe ramy uwzględniały również partnerów spoza szczebla rządu krajowego z myślą o stworzeniu sprzyjających warunków umożliwiających wspieranie faktycznej odpowiedzialności demokratycznej i społeczeństwa obywatelskiego;
- j. spójność polityki na rzecz rozwoju będzie miała absolutnie decydujące znaczenie dla sukcesu przyszłych ram, z uwzględnieniem zmieniającego się charakteru ubóstwa oraz wpływu polityk krajowych w kontekście globalnym;
- k. konieczne są jasno sformułowane mechanizmy rozliczalności, aby zapewnić wywiązywanie się krajów z obowiązków oraz aby skutecznie ograniczyć ubóstwo i sprostać wyzwaniom dotyczącym zrównoważonego rozwoju uwzględnionym w ramach na okres po 2015 r.;

o
o o

97. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

P7_TA(2013)0284

Praworządność w Rosji

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 13 czerwca 2013 r. w sprawie rządów prawa w Rosji (2013/2667 (RSP))

(2016/C 065/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Rosji, w szczególności rezolucję z dnia 17 lutego 2011 r. w sprawie rządów prawa w Rosji ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 13 września 2012 r. w sprawie wykorzystywania w Rosji wymiaru sprawiedliwości do celów politycznych ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 13 grudnia 2012 r. zawierającą zalecenia Parlamentu dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie nowej umowy UE- Rosja ⁽³⁾,
- uwzględniając istniejącą umowę o partnerstwie i współpracy ustanawiającą partnerstwo między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi z jednej strony, a Federacją Rosyjską z drugiej strony (UPIW), a także trwające negocjacje w sprawie nowego porozumienia UE-Rosja,
- uwzględniając „Partnerstwo na rzecz modernizacji” zainicjowane podczas szczytu UE-Rosja w 2010 r. w Rostowie nad Donem oraz podjęte przez przywództwo Rosji zobowiązanie do stosowania rządów prawa jako podstawy modernizacji Rosji,
- uwzględniając konstytucję Rosji, w szczególności jej art. 118, który stanowi, że sprawiedliwość w Federacji Rosyjskiej sprawują wyłącznie sądy, oraz art. 120, który stanowi, że sędziowie są niezawisli, a podlegają tylko konstytucji Federacji Rosyjskiej i prawu federalnemu,
- uwzględniając roczne sprawozdanie UE dotyczące praw człowieka i demokracji na świecie,
- uwzględniając wyniki szczytu UE-Rosja w dniach 3–4 czerwca 2013 r. oraz konsultacje w sprawie praw człowieka w dniu 19 maja 2013 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 188 E z 28.6.2012, s. 37.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0352.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0505.